

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Subsect. 1. Amplius confirmantur dicta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

bere contineri in persona divina formaliter perfectæ imperfectiones, quibus admiscuntur, sed perfectiones relativæ nullam dicunt imperfectionem: ergo ut una persona sit infinite perfecta, necessario debet continere perfectiones omnes relativæ formaliter.

51 Sed contra, quia sicut imperfectio creaturæ est impedimentum, ut contineatur formaliter in persona divina, in qua nihil imperfectum potest formaliter contineri propter summam, & infinitam perfectionem illius, ita similiter est impedimentum, ut filiationis v. g. contineatur formaliter in Patre, non imperfectio illius, quia nulla latet in filiatione: sed oppositio, quam habet filiationis realiter cum paternitate, per quam constituitur pater in esse patris, ac proinde cum ipso Patre, & ratio evidens est, quia in eodem subiecto non possunt esse formaliter duæ rationes oppositæ inter se realiter, alias idem opponeretur sibi ipsi realiter, & distingueretur à se ipso realiter, quod implicat ex terminis: ergo licet filiationis non dicat imperfectionem, cum dicat oppositionem realem cum Patre, non poterit esse formaliter in Patre; unde ut Pater sit infinitus, & infinite perfectus, sufficit, ut contineatur formaliter omnem perfectionem simpliciter simplicem, & relativam sibi oppositam eminenter propter rationem dictam, neque quia deficit formaliter, cum non deficiat eminenter, deficit aliquid ad perfectionem infinitam Patris propter incapacitatem talis continentie.

52 Neque ex hoc potest argui, quod una persona sit perfectior altera; nam licet in Patre v. g. non sit filiationis formaliter: nihilominus est paternitas quæ tam perfecta est, sicut filiationis; unde sicut in Patre deficit paternitas formaliter, ita in Filio deficit paternitas formaliter; sed quia loco paternitatis est filiationis, quæ æquivalens paternitati in perfectione, quia tam perfecta est, sicut paternitas, ideo ita librantur hæ perfectiones in personis, ut nulla aliam in perfectione superet, licet una habeat perfectionem relativam distinctam ab alia; superaret sine dubio, & excederet una persona aliam in perfectione relativa, si persona filij v. g. haberet filiationem, & Pater non haberet paternitatem æqualem in perfectione cum filiatione, & æquivalentem in excellentia ipsi filiationi; sed licet Filius haberet filiationem, quæ est maxima perfectio, nihilominus Pater habet paternitatem, quæ in suo genere est tam perfecta, sicut filiationis in suo: ergo neque Pater excedit in perfectione Filium, neque Filius excedit in perfectione Patrem propter rationem dictam, quia ut ait Athanasius in Symbolo, & in hac Trinitate nihil prius aut posterius, nihil maius, aut minus; sed totæ tres personæ coæternæ sibi sunt, & coæquales in perfectione; etiam si relationes, & personalitates sint perfectiones, quod meo videri evidenter demonstratur, quia incredibile est, misterium Trinitatis, quod constituitur tribus personalitatibus relativis, &c. nullam perfectionem ponere in Deo: cur enim esset illa multiplicatio personarum, & pluralitas relationum quatenus talium formaliter in ente summe perfecto, si illarum, quatenus tales sunt, nulla est perfectio? præcipue, quia nihil potest esse magis imperfectum in se, & absolute spectatum, quam id quod nullam dicit perfectionem, quia imperfectio non est positivum quid; sed carentia perfe-

ctionis; si ergo paternitas v. g. nullam perfectionem adfert, profecto valde imperfecta est.

Dices, non quancunque negationem perfectionis esse imperfectionem; sed solum negationem perfectionis debere in esse; paternitati autem, aut filiationi divinæ nullam deberi perfectionem secundum propriam rationem, & ideo negationem perfectionis in tali entitate non esse imperfectionem.

Sed contra, quia nulla videtur esse maior imperfectio alicuius, quam esse tale ens cui nulla debeatur perfectio secundum propriam rationem, ut v. g. formalitas peccati est summa imperfectio, quia ipsi nulla perfectio debetur; sed potius illi repugnat omnis perfectio, & nihilum rigorosum, ac proprium est imperfectio summa, quia illi nulla debetur perfectio; sed relationibus divinis formaliter, ut talibus nulla per vos debetur perfectio: ergo summa datur in eis imperfectio; sed hoc est summum absurdum: ergo sine dubitatione dicendum est, relationes, & personalitates divinas quatenus tales dicere perfectionem.

SVBSECTIO I.

Amplius confirmantur dicta.

OVia divina essentia ex sua infinita, excellentissima, & eminentissima fecunditate habet communicabilitatem realiter respectu multorum suppositorum, & personarum, ita ut talis communicabilitas sit fecunditas divina; sed fecunditas divina est summa perfectio, de quo nullus unquam dubitavit; nam si fecunditas, seu potentia ad extra, seu communicabilitas respectu creaturarum, quæ omnipotentia dicitur est sine dubio summa perfectio in Deo, a fortiori fecunditas, & communicabilitas, non respectu creaturarum, sed respectu divinarum personarum complementum ipsam divinitatem erit summa, & infinita perfectio divine nature: ergo habere etiam personas, & supposita, in quibus sit, & quibus intrinsece communicet se divina natura ex vi propriæ, & infinite perfectæ fecunditatis, est summa perfectio divina; sed supposita, & persona sunt relativa, & sunt divinæ relationes, quatenus tales: ergo divinæ relationes quatenus tales dicunt perfectionem in Deo, nam communicati suppositis, & personis nullam afferentibus perfectionem non videtur ad perfectionem pertinere, neque esse conveniens nature adeo perfectæ, sed maxime conveniens est nature divine talis communicatio: ergo est maxima perfectio illius, vnaquæque enim res habet perfectionem entitatis suæ accommodatam; unde si relatio illa consideretur, ut forma suppositi, sicut dat constitutionem formalem sibi accommodatam, ita etiam formalem perfectionem; quia talis constitutio in esse suppositi, & personæ quam tribuit vnaquæque enim commaxime perfectio nature, subsistere enim complere est magna perfectio, quia est quasi exemplum, aut actus secundus substantiæ completæ in ipsa existens; atqui exercitium intrinsecum alicuius gradus perfectissimi est perfectio talis gradus, ut v. g. intellectus est perfectio gradus intellectivi, & visio actualis est perfectio gradus visivæ, quia sunt exercitia intrinseca, per quæ in

ultima actualitate constituntur tales entitates; sed gradus substantiae in ultima actualitate debita sibi constituntur per personalitatem, & substantiam completam; ergo substantia completa, & personalitas divina quatenus talis formalissime, & reduplicative est magna perfectio; sed quatenus talis est relatio formalissime; ergo relatio quatenus talis formalissime est formalissime perfectio; unde Caetanus 3. p. q. 3. art. 1. concedit, relationes divinas, vt substantes sunt, dicere perfectionem, etiam infinitam; nam D. Thomas etiam ibi id significat, nihilominus sentit Caetanum, relationes, vt relationes sunt, non dicere perfectionem.

56 Sed haec duo cohaerere non possunt, nam relationes divinae sunt substantes, non solum ratione essentiae, sed ex proprijs, & ideo in tribus personis tres sunt substantiae personales, quidquid autem personale est in divinis formalissime, & secundum quod ipsum, relativum est, quia secundum quod ipsum formalissime, & expresse ratione personalitatis una persona distinguitur ab alia realiter, quia una persona opponitur alteri realiter: sed neque datur distinctio realis, neque oppositio in divinis, nisi per relationes formaliter; in divinis enim omnia sunt unum, ubi non obviat relationis oppositio: ergo personalitas formaliter vt talis est relatio; sed personalitas quatenus talis est perfectio: ergo relatio quatenus relatio, & secundum propriam rationem est perfectio.

57 Unde necessario colligitur sicut dantur tres personalitates in divinis, & tres relationes realiter distinctae, ita dari tres perfectiones realiter distinctas in divinis, quod nullo modo potest negari secundum dicta; nam si personalitates, & relationes personales secundum proprium conceptum sunt perfectiones, & tales personalitates sunt tres realiter distinctae: ergo sunt tres perfectiones personales aut relativae realiter distinctae; quia quae sunt personalia, sunt propria, quae autem propria sunt multiplicatur in personis, quatenus talia sunt: ergo perfectiones personales, & relativae multiplicabuntur, quia perfectiones illae personales, quia relativae sunt, includunt oppositionem vt iam dixi, nam perfectio paternitatis consistit in hoc, quod subsistat in ordine ad Filium, & e contra in filiatione, quod subsistat in ordine ad patrem: sed oppositio in divinis causat distinctionem, & multiplicationem: ergo perfectiones relativae, & personales multiplicantur, & pluriificantur realiter, etiam si perfectio absoluta sit una, & non plures, & etiam si tales relationes solum distinguantur ratione a perfectione illa absoluta, quia distinctio rationis inter perfectionem relativam, seu personalem & essentialem, seu absolutam quatenus talis est, infert distinctionem realem inter relationes ipsas, quia relatio, & essentia distinguuntur ratione tanquam incommunicabiles, & communicabiles; sed eodem modo distinguuntur ratione inter se, ratio essentiae, & perfectio relationis: ergo eodem modo infertur pluriificatio, multiplicatio & distinctio realis inter perfectiones relativae quatenus tales sunt.

58 Et ideo sancti Patres plurali numero vtuntur, dum loquuntur de perfectionibus personalibus, vt significant aperte pluralitatem earum; nam Damascenus lib. 1. de fide, cap. 1. sic ait: Patrem, & Filium distinguunt perfectionibus personalibus.

R. P. Ildeph. de Peñafiel, Theol. Schol. Tom. I.

Pater autem Vasquez, aliter sentit, & ideo ait, 59 relationes divinas dicere perfectionem simpliciter divinae essentiae ratione distinctam ab omni perfectione, quam habet divinitas ex omnibus attributis absolutis, nihilominus tamen ait, hanc perfectionem in Deo tantum esse unam, nec multiplicari realiter in personis, vt autem haec conciliet inter se, advertit bonum dupliciter dici, primo quasi absolute, quod est perfectum, quia nihil ei deest, & hoc est bonum transcendens, cuius bonitas non est aliud, quam rei integritas, & non requirit distinctionem in re ab ipso bono, sed tantum rationis; alio modo dicitur bonum comparative quod alteri est convenientius, & sic bonitas consistit in convenientia unius ad aliud, requiritque distinctionem realem inter illos, vt bonitas realis sit, ideoque hoc bonum non necessario convertitur cum entis; ex quibus colligit, relationes divinas pertinere ad perfectionem transcendentalem Dei, quia pertinent, inquit, ad integritatem Dei, non enim esset Deus integre constitutus in sua substantia, nisi haberet intra se tres relationes; illae tamen vnam tantum integritatem Dei constituunt, & ideo ex illis tantum confurgit una perfectio Dei absque compositione, quia illa integritas est per summam identitatem cum essentia.

SVBSECTIO II.

Refutatur praecedens sententia.

Pater Franciscus Suarez efficacissime hanc 60 sententiam P. Vazq. refellit; primo quidem, quia nullus sanctorum Patrum, aut Theologorum ita loquutus est, quod argumentum in hac praesertim materia validum est, praecipue vero contra adversarios, quia propter hoc solum, aut maxime nolunt admittere tres perfectiones relativae reales, quia Patres, vt ipsi aiunt, non sunt ita loquuti: secundo quia inde sequitur, Patrem per se sumptum non esse integre Deum; probatur sequela, quia tres relationes sunt de integritate Dei, & constituunt talem integritatem, & Pater non est tres relationes simul, nec tres relationes simul sunt de constitutione illius: ergo non est integer Deus, consequens autem est manifeste falsum; nam secundum fidem quaelibet persona est perfectus Deus, esse autem perfectum Deum, & esse integre Deum idem sunt, quia si integritas aliquomodo in Deo admitti debet, non est nisi perfectio eius, vt ipse P. Vasq. docet.

Virgeo amplius, quia negari non potest, quin 61 vnaquaeque persona suam habeat integritatem propriam, illo modo loquendi admissio, nam in primis vnaquaeque est integer Deus, vt dixi, quae integritas est communis: ergo vnaquaeque habet integritatem Dei; (sed haec non multiplicatur) praeterea vnaquaeque est integra persona, nec enim dici potest ex tribus personis integritatem divinae personae confingere, nec negari potest, quin vnaquaeque persona sit integrum suppositum multo magis, quam sit quaelibet persona creata, quia vnaquaeque persona divina quatenus talis completa est ultimo in esse personae, non enim persona divina potest esse incompleta, quia incomplementum dicitur imperfectio; unde vnaquaeque persona sicut habet proprium complementum, ita habet propriam integritatem personalem; haec autem integritas personalis eo ipso quod personalis

K k k k k 2 est,